

Anni Albæks prædiken 15. søndag efter trinitatis

Taler

Anni L. Albæk
Sognepræst i Møllevangskirken

Dato

12. september 2021

Sted

Møllevang Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 6, vers 24-34

1

Angst, beklemmt, bange, betænkeligheder, bæven, forfærdet, foruroliget, frygt, gru, gysen, hjertebanken, hunderød, høneangst, livrød, nervøs, panikslagen, rædsel, skræk, skræmt, sky, urolig, utryg, angstelig.

5

Det var 23 synonymer for bekymring. Det er ikke så lidt. 23 forskellige måder at sige til hinanden og sig selv, at man er bekymret. Der er altså sproglige varianter nok til at kunne udfylde og nuancere sin bekymring. Så langt så godt.

10

For at bekymre sig er en del af livet. Sådan er det at være menneske, og her adskiller vi os fra dyrene. Fordi vi har en tidslig forståelse af verden, så er vi faktisk i stand til at bekymre os om fremtiden. Vi ved, at der kommer en mandag i morgen, men vi ved ikke hvad den bringer. Og her det, at bekymringerne træder til med sit hovedspørgsmål: Hvad nu hvis...

15

At være bekymret er en bagside ved at være et tænkende og reflekteret individ – en bagside ved, at tilværelsen er uvis.

20

Men at det er en del af tilværelsen, er ikke det samme som, at vi skal gøre en dyd ud af at bekymre os.

25

Jesus siger i dag til os, at vi ikke skal bekymre os, og vi ved jo godt, at det er rigtigt. Der er de fleste, der vil være enig i, at det ikke er godt. For bekymringer trækker os væk fra at leve.

Jeg var for nylig til et foredrag med Pia Callesen, der er psykolog og ekspert i bekymringer. Eller i at lægge dem fra sig. Hun siger, at man som menneske kan

30 øve sig i at lægge bekymringer fra sig ved at skemalægge dem. Man sætter ½ time af hver dag til bekymringer, og skulle der i løbet af dagen dukke en bekymring op (og det gør der jo nok), så skal man sige til sig selv, at man vil tage det op igen kl. 15.00, hvor man har bekymringstid. Når man så kommer til kl. 15.00, har det ofte vist sig, at man har glemt bekymringen eller at den ikke blev til noget. Hun kalder det ”Lev mere og tænk mindre”.

35 Det er ingen tvivl om, at hendes metode virker til at nedsætte stress og bekymringsniveauet – og på sin vis, så det faktisk det, som Jesus beder os om i dagens evangelium. At lade bekymringerne ligge er altså ikke i vores verden banebrydende nyt – for vi ved det allerede. Jesus har allerede sagt det til os.

40 Men det vi også ved, det er, at livet stadigvæk kan være svært, selvom vi øver os i at lægge bekymringer fra os. ”Hver dag har nok i sin plage”, siger Jesus til os. Som en påmindelse om, at livet ikke på magisk vis bliver nemmere ved at lade være at med at bekymre os – og dog skal vi øve os i at leve i dag, i stedet for at
45 leve mentalt i næste uge. I stedet for at være et andet sted i tanken, skal vi komme til stede, hvor vi er.

Vi skal stille skarpt på det liv, der ligger lige foran os.

50 Og det liv, der ligger foran os, er altid livet med næsten. K.E. Løgstrup skriver i en af sine prædikener: ”Og Gud skabte menneskelivet, så det ene menneske ikke kan undvære det andet. Gud skabte ikke mennesket og overlod det så til sig selv. Nej Gud skabte mennesket og overlod det så til dets medmenneske” (Prædikener fra Sandager-Holgevad, Gyldendal 1995, s. 71).

55 Vi er skabt, så vi ikke kan undvære hinanden. Vi er skabt til at leve frie, uhindrede og i fællesskab. Det er intentionen med den verden, som Gud så var god.

60 Og ja! vi kan komme til at tvivle på om det kan passe, at vi overhovedet kan leve sådan. I går sad jeg og så udsendelser fra 11. september 2001, og genlevede de tanker og følelser, jeg havde den tirsdag eftermiddag for 20 år siden. Der tvivlede jeg. Når jeg læser om den umenneskelige behandling af mennesker på flugt, der bliver udvist i hele verden, og såmænd også her i Danmark, så tvivler jeg. Når jeg
65 læser om klimakrisen, der er forårsaget af mennesker, så tvivler jeg. Der er massevis af grunde til en dyb og gennemborende bekymring på verdens og

menneskers vegne.

70 Og man kan begynde at tvivle på om Gud vil kendes ved os, når vi kan være sådan.

Men Gud satte engang en regnbue på himlen. Lige der, hvor skyerne truer med skybrud og oversvømmede kældre. En regnbue, der skal vidne om og minde os
75 om, at Gud vil os.

Og Gud er os nær. Han er ikke ved siden af sin regnbue, men derimod ved siden af os – han er til stede mellem os, som Helligånden.

80 Paulus siger, at vi skal vandre i Helligånden. At vandre i Ånden er i virkeligheden at leve ved jorden – ikke at leve i skyerne, selvom det kan lyde sådan. Og at vandre i Ånden er at leve med sin næste for øje. Vi lever ikke for at vinde verden, men for at finde hverandre.

85 Det er i medmennesket, at kimen til Guds rige findes.

Denne overleveret til hinanden, fjerner den byrde det kan være at skulle leve og være noget stort i andre øjne. Herinde får vi at vide, at det ikke handler om, hvad vi er i andres øjne, men om at få øje på hinanden. Der er en verden til forskel.
90 Der er Guds rige til forskel.

I dag har vi høstgudstjeneste, og den gudstjeneste er anderledes herinde i byen end ude på landet. Vi synger nogle af de samme salmer, men vi har ikke udsigt til marker. Vi har altankasser, parker, grønt mellem blokkene, villahaver og
95 kolonihaver. Vi har noget andet – og vores overlevelse er ikke afhængig af om purløgen spirer eller tomaterne er modne. Det er derimod en kærkommen tilføjelse til det, vi handler ind i Rema1000. Men selvom vi ikke har markerne og kreaturerne, så har vi på samme vis, brug for at takke. Takke for livet – takke for alt det, vi ikke har magt over, og som alligevel bliver os til del.

100

Det er høstens kerne – en tak til vores skaber, der igen og igen møder os med sin ødselhed og gavmildhed – med vores næste blik, med tiltroen til at vi kan forvalte verden og med håbet om, at vi rummer muligheder.

105 En tak for at vi får lov at høste – også der, hvor vi ikke har sået.

En tak – og tak har den bivirkning, at den trækker glæden med sig. Og glæden har den bivirkning, at den ætser bekymringer væk.

110

Vi skal i livet huske at takke – takke for hinanden, bede for hinanden og huske hinanden.

Og så skal vi leve med hinanden for øje.

115

Amen

Kirkebøn

120

Ødsle Gud – vi takker dig. Vi kan ikke andet end at sige dig TAK, for den du er – det du gør – og det du giver os – ganske frit.

125

Din opmærksom mod os er nådig, og vi ved, at vi er værd at elske, fordi du gør det. Lær os at dele af den kærlighed, så vores næste også mærker din kærlighed gennem os.

130

Og tilgiv os de dage, hvor vi ikke orker, siger tingene grimt eller mister lysten til at være noget for andre. Giv os igen styrken og glæden ved at se hinanden i øjnene og dele øjeblikke.

135

Vi beder Gud for den verden, vi lever i. Vær med alle der sulter og mangler. Vær med alle der drukner i arbejde. Vær med alle der er ensomme og opgivende. Vær med alle der er syge og triste. Vær med alle der kæmper og opgiver.

Vær med alle der har magt og midler – og alle der har overskud og glæde.

Hjælp os til dele ud af vores overskud. Hjælp os til at få øje på næsten.

140

Vær med din kirke her i Møllevang og over hele jorden. Lad kirkerne være stædige påmindelser om et menneskesyn hvor alle er lige, hvor alle er værdige og hvor alle får hjælp.

Amen

Kilde

www.ojetderser.blogspot.com

Kildetype

Dokumentation på online medie

150

Tags

15. søndag efter trinitatis, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/anni-albaeks-praediken-15-sondag-efter-trinitatis>

155

160

165

170

175

180